

Nu er det efter vores opfattelse sådan, at også når man er gift, og uanset om man går til par-rådgivning eller ej, kan børnene altså også blive kastebolde og komme i klemme, så hvorfor op-retholde den tidsmæssige sondring for, hvornår samfundet skal gribe ind med hjælp i form af mediation f.eks., når forældre er blevet skilt, og den forebyggende rådgivning, man kan give, før et ægteskab eller parforhold går i opløsning, så man måske kan redde det eller i hvert fald sikre, at skilsmissen bliver så lidt smertelig som over-hovedet muligt, ved en tidlig parrådgivning?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Regeringens helt overordnede holdning er jo, at vi ikke mener, at det offentlige nødvendigvis på et tidligt tidspunkt skal blande sig i noget, der for os at se er en fuldstændig privat sag. Hvis vi har to mennesker, der ikke kan leve livet sammen, og for hvem det bare er at trække pinen ud, ser jeg ikke nogen som helst grund til, at vi skal lægge yderligere mellemlid ind fra det offentlige side og påpege, at her skal der ske en offentlig indblanding. Jeg tror faktisk, at mange voksne mennesker selv er i stand til at træffe beslutningen.

Hr. Jann Sjursen kan selvfølgelig argumentere ud fra den betragtning, at hvis folk så, om jeg så må sige, kan reddes ved at få rådgivning på et senere tidspunkt, hvorfor starter man så ikke rådgivningen på et tidligere tidspunkt? Det var måske det, hr. Jann Sjursen henviste til, men til det er der jo at sige, at der allerede i dag er talrige muligheder for, at folk kan få parrådgivning, hvis de føler, det er vejen frem. Jeg tror nærmest, det er sådan, at forskellen mellem regeringen og Kristendemokraterne ligger i, i hvor vidt omfang vi mener, det fra starten bør være en opgave for det offentlige at tage hånd om de tilfælde, hvor private efter vores opfattelse selv er i stand til at løse konflikterne eller vælge de løsninger, der er de rette.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg mener sådan set ikke, at det offentlige skal gribe direkte ind og blande sig. Der er tale om et frivilligt tilbud, der er ikke tale om, at vi vil tvinge folk i parrådgivning, det er et helt frivilligt tilbud, som man selv skal melde sig til.

Hvis vi ser på de institutioner, som har været og også er her i dag, især Mødrehjælpen, er der faktisk mange, som henvender sig. Der er så

mange, at de står på venteliste osv., og så kan man ikke give dem den tidlige rådgivning, der måske kunne gøre, at parforholdet ikke brasede sammen til gene for både de voksne og især for børnene.

Jeg forstår simpelt hen ikke den fuldstændige betonholdning, som ministeren lægger for dagen rent holdningsmæssigt: Vi venter simpelt hen, til hele korthuset er braset sammen, vi venter, til forældrene er gået fra hinanden og er begyndt at slås om børnene, så skal vi nok sætte ind med massiv hjælp. Men det burde måske især tælle for den nuværende regering, at så koster det for alvor store summer at sætte ind med hjælp, så hvorfor ikke gøre det tidligere, når man kan gøre det for en ganske beskedne sum penge?

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Som jeg allerede har sagt i min første besvarelse, så finder vi ikke, at der er behov for, at det offentlige udvider muligheden for at tilbyde frivillig rådgivning. Vi mener, at det offentlige har en forpligtelse i ganske særlige situationer, og der træder det offentlige også til. Derudover er der muligheder for at sørge for parrådgivning, og nærmere tror jeg sådan set ikke man kommer det.

Det er nok nærmere en sådan mere principiel stillingtagen til, i hvor stort omfang man mener at det offentlige skal være indblandet i at sikre, at der er frivillige tilbud f.eks. via private organisationer til folk, der måtte synes, at de vil benytte sig af dem.

Jeg synes, at udgangspunktet må være, at folk, der lever i et forhold til hinanden, sammen må løse konflikterne og tage en beslutning om, hvad der er rigtigt for dem at gøre, også hvorvidt det er rigtigt at gå fra hinanden. Så må opgaven for det offentlige være at sikre, at hensynet til børnene og børnenes ve og vel bliver varetaget, f.eks. i forbindelse med en separations- eller skilsmisssag.

Fjerde næstformand (Margrete Aukén):

Så er det fru Inge Dahl-Sørensen som ordfører.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Beslutningsforslaget om parrådgivning er en delvis genfremstættelse af mange lignende forslag igennem tiderne. Forslaget går ud på at foretage de nødvendige ændringer, således at